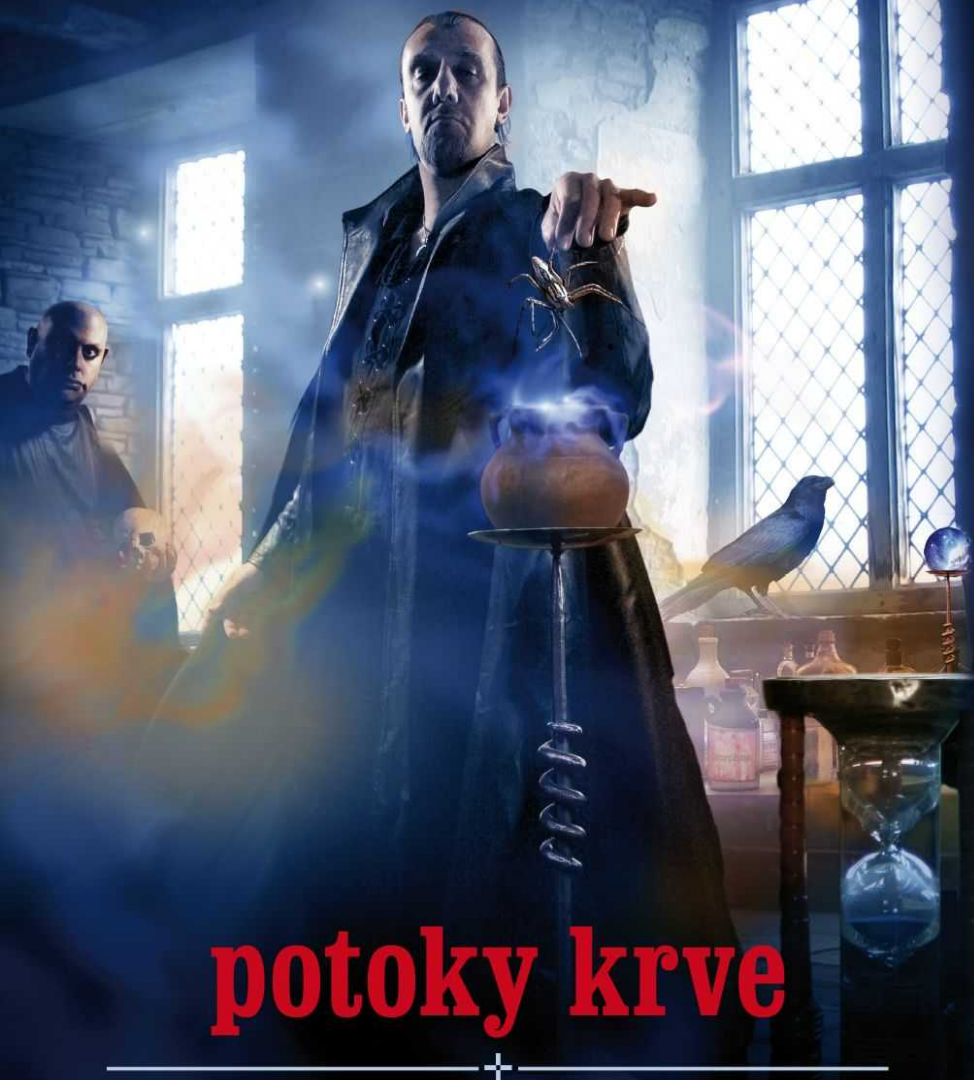

STEVEN ERIKSON

ptoky krve

— + —
TŘI PŘÍBĚHY Z MALAZSKÉHO SVĚTA

Steven Erikson

POTOKY
KRVE

TALPRESS

Copyright (c) Steven Erikson 2002, 2004, 2007

Translation (c) Dana Krejčová, 2013

Cover (c) Steve Stone

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-571-7

Obsah:

Potoky krve	7
Klidné vody Přejdesmíchu	83
Zdraví mrtví	185

Potokų krūė

Zalostnou Cácorou zněly zvony. Hlaholily v křivolakých úzkých uličkách, zvuk útočil na ranní ptáčata a kupce již vykládající zboží na ryncích. Zvonění se valilo po špinavém dláždění na nábřeží a nad vysokými, šedými vlnami zátoky. V pronikavém zvonění se ozýval nádech hysterie.

Strašlivý, nekonečný zvuk se odrážel v břídlíci pokrytých mohylách, nakloněných domech i přeplněných uličkách celé Cácory. Mohly byly starší než Žalostné město samotné, všechny byly už dávno prohrabané a prolezlé při marném pátrání po kořisti, a nyní vypadaly jako jizvy po nějakém pradávném moru. Zvonění pronikalo k rozlámaným kostem uloženým ve vydlabaných kmenech mezi zetlelými kožešinami a kamennými nástroji a zbraněmi, kostičkami, korálky z lastur a šperky, schoulenými honícími psy a nějakým tím koněm s uřatou hlavou – lebka byla proděravělá mezi levým okem a uchem – položenou pánovi k nohám. Zvonění se rozléhalo mezi mrtvými a rozhánělo stíny ve staletí trvajícím spánku.

Několik děsivých stínů na volání zvonů odpovědělo a v temných okamžicích před úsvitem vystoupilo z břídlíce, hlíny a střeptů nádobí, z nichž byla cítit přítomnost... někoho jiného. Pak se vrátily do svých šerých příbytků – a těm, kdo je zahlédli, těm několika málo, kteří věděli něco o stínech, jejich odchod připadal spíš jako útěk.

Jak nad kopce ve vnitrozemí pomalu vycházelo slunce, studny, fontány a kamenné mísy na Chrámovém okruhu přetékalý mincemi – na vrstvě měďáků se třpytily stříbrňáky i zlaťáky. Za vysokými zdmi svatostáneků Ohnice se již shromažďovaly davy – v ranním světle uklidněné a bezpečné – aby usmířily

smrt, jež mezi nimi znenadání prošla, a aby poděkovaly Spící bohyni, která spala dál. Boční brankou chrámu mistra Kápě vycházeli sloužící, protože boháči byli vždy ochotni Pána smrti podplatit, aby se i dalšího dne směli probudit v bezpečí své měkké postele.

Právě uplynulá noc zavedla příčinu k zármutku mnichům Královny snů; přišla s hlasitým žalozpěvem a zjizvenou, půlnoční tváří civilizace. Ta tvář měla jméno a to jméno bylo Vražda. A tak zvony zvonily; rubáš přízračného zvuku halící cácerský přístav, chladný a drsný zvuk, jemuž nikdo neunikne...

...a v uličce za malým palácem na Dolní kupecké ulici se zatím vykladač balíčku draků, obklopen kruhem psů trpělivě čekajících, až na ně přijde řada, hlasitě zbavoval snídane – granátových jablek, chleba, slív a ředěného vína.

Za Emanciporem Reesem práskly dveře a zachrastily chatrnou závorou, než zase poklesly v odřených kožených pantech. Emancipor civěl do úzké, zatuchlé chodbičky před sebou. Výklenek ve výši pasu po jeho pravici ozařovala jediná lojovice, v jejímž světle byly vidět skvrny od vody, popraskaná omítka a maličký kamenný oltář sestry Soliel s hromádkou zvadlých květů. Na protější stěně, šest kroků ode dveří, kde byly na obou stranách další dveře, visel velký železný meč – s křížovou záštitou a bronzovou hlavicí, v měděnkou pokryté pochvě už nejspíš celý zarezlý. Emancipor, vrásčitý a sluncem osmahlý, se při pohledu na zbraň svého mládí zatvářil sklíčeně. Cítil každý ze svých šedesáti, možná sedmdesáti roků.

Jeho žena v kuchyni se odmlčela a ohřívala mokrý písek. Kotlík od ranní kaše a talíře na dřevěném stole dosud čekaly na umytí a on ji v duchu viděl; nehybnou, mohutnou, dýčající stále nervózněji.

„Jsi to ty, Mancy?“

Emancipor zaváhal. Mohl to udělat hned teď – vrátit se zpátky na ulici. Uměl měřit hloubku, znal uzly – všechny možné uzly. Udržel se na zmítající se palubě. Mohl by opustit tohle hnusné město, ženu i vrískající, culící se spratky, které spolu počali. Mohl by... *uniknout*. Povzdechl si. „Ano, drahá.“

Hlas jí stoupl. „Proč nejsi v práci?“

Zhluboka se nadechl. „Zrovna jsem...“ odmlčel se a důrazně dokončil: „Nezaměstnanej.“

„Co jsi to říkal?“

„Nezaměstnanej.“

„Vyhodili tě? Oni tě vyhodili? Ty neschopnej, blbej –“

„Zvony!“ zaječel Emancipor. „Ty zvony! Copak neslyšíš ty zvony?“

V kuchyni zavládlo ticho. „Sestry, smilujte se! Hlupáku! Proč si nehleď práci? Sežeň si novou – jestli si myslíš, že tady budeš okounět, dívat se, jak naše děti vyhadzují ze školy –“

Emancipor si povzdechl. *Milá, zlatá Subly, vždycky tak praktická.* „Už odcházím, drahá.“

„A bez práce se nevracej. Bez dobrý práce. Budoucnost našich dětí –“

Práskl za sebou dveřmi a zadíval se na ulici. Zvony dál vyzváněly. Oteplovalo se, ve vzduchu byly cítit splašky, hnijící krabi a lidský i zvířecí pot. Subly za ten starý, hloupý dům za ním málem prodala duši. Nebo spíš za sousedství. Pokud věděl, smrdělo to tady stejně jako ve všech ostatních čtvrtích, kde bydlívali. Pravda, tady možná bylo ve škarpách víc druhů hnijící zeleniny...

„*Postavení, Mancy. Záleží na postavení.*“

Vedle se před svým krámkem kolébal Sturge Tkadlec; otevíral okenice a vrhal všetečné, vědoucí pohledy na mohylu, která se zvedala mezi jejich domy. *Ten protivný páprda všechno slyšel. Nevadí. Subly teď skončí s mytím kotlíku a talířů v rekordním čase. Pak vyrazí ven, nezavře pusou a bude kulit oči, jak bude v mělkých vodách lovit soucit a kdovíco ještě.*

Bylo pravdou, že do večera potřebuje sehnat práci, protože jinak veškerá úcta, již si za posledního půl roku vysloužil, zmizí rychleji než plamínek svíčky v hurikánu. A ten neradostný přídomek – „*Mancy Smolař*“ – se mu vrátí, přízrak ze starých časů krácející v jeho stínu, a kdykoliv zkříží cestu některému ze sousedů, jako je Sturge Tkadlec, dotýčný udělá ochranná znamení.

Nová práce. Na ničem jiném teď nezáleží. Nevadí, že se městem každou noc od začátku nové roční doby plíží nějaký šílenec; nevadí, že se každé ráno objevují příšerně znetvořené mrtvolky – občané Žalostné Cácory, s prázdnýma očima (pokud tedy měli oči) a tvářemi zkřivenými v křeči hrůzy – a jejich těla – ty chybějící části – Emancipor se otřásl. Nevadí, že mistr

Baltro už bude potřebovat kočího jen pro tlupu shrbených, bledých hrobařů na poslední cestu k jámám svých předků, čímž se navždy uzavře jeho pokrevní linie.

Emancipor se otřepal. Nebýt té děsivé mezihry, málem kupci jeho poslední cestu záviděl. *Aspoň mu přinese klid – pocho-pitelně ne od Subly, ale od zvonů. Toho zatraceného, nekoneč-ného, pronikavého, protivného zvonění...*

Najdi mnicha na konci toho provazu a zakruť mu krkem.“
„Kaprál pod upřeným pohledem svého seržanta zamrkal a neklidně se ošil pod hauberkem z modře natřených bronzových kroužků, kulatou přílbou s chráničem krku z překrývajících se plátů a těžkými ramenními chrániči z vycpávané kůže, tvořícími výstroj čtyř smrti. *Ve vši té zatracené zbroji kluk málem plave. Na přihlížející moc velký dojem neudělá – krátký meč u pasu má dosud zapečetěný v pochvě, pro mistra Kápě.* Guld se odvrátil.

„Hned, synku.“

Poslouchal, jak za ním utichají mladíkovy kroky, a zachmuřeně pozoroval svůj oddíl tvořící kordon kolem těla a jámy ve staré mohyle, v níž leželo. Vojáci udržovali v uctivé vzdálenosti zvědavce a toulavé psy a odkopávali holuby a racky a všeobecně se snažili zachovat to, co z mrtvého zbylo, pohromadě pod hromádkou došků, které na něj nějaký milosrdný kolemjdoucí hodil.

Všiml si, jak z vedlejší uličky vrávorá věštec, ve tváři celý popelavý. Mág od králova dvora nebyl zvyklý pobývat v ulicích, ale kolena jeho bílých pantalonů nyní ukazovala, že se špinavými, umaštěnými kočičími hlavami se seznámil vskutku důvěrně.

Guld neměl rozmazlené mágy zrovna dvakrát v lásce. Lidské problémy jim byly vzdálené, byli to knihomolové, naivní a nedospělí. Ofanovi táhlo na šedesátku, ale obličej měl jako batole. *Pochopitelně tu zafungovala alchymie. A bezpochyby ve jménu marnivosti.*

„Stule Ofane,“ zavolal Guld a upoutal mužíkovu pozornost. „Už jsi skončil s věštěním?“ Otázka byla netaktní, ale takové Guld pokládal nejraději.

Břichatý mág se přiblížil. „Ano,“ zachraptěl a olízl si namodralé rty.

Věštit z balíčku po vraždě je studené umění. „No a?“

„Nebyl to démon ani sekull ani džhorligg. Byl to člověk.“

Seržant Guld se zamračil a upravil si přílbu, jak ho vlněná vycpávka dřela na čele. „To my víme. To samý nám řekne každé pouliční věstec. Kvůli tomuhle ti král poskytl věž ve svý tvrzi?“

Stulu Ofanovi potemněla tvář. „Přišel jsem na králův rozkaz,“ štkl. „Jsem dvorní mág. Moje věštby jsou...“ zaváhal, „...byrokratičtější povahy. Taková surová a krvavá vražda není moje specialita, víš?“

Guld se zamračil ještě víc. „Ty z balíčku věštíš čísla? To je mi novinka, mágu.“

„Nebud' labuť. Chtěl jsem říct, že moje kouzla jsou administrativního druhu. Záležitosti říše a podobně.“ Stul Ofan se ohlédl, a když mu zrak padl na zakryté tělo, nahrbil kulatá ramena a otrásl se. „Tohle... tohle je magie toho nejodpornějšího druhu, dílo šílence –“

„Počkej,“ skočil mu Guld do řeči. „Ten vrah je kouzelník?“

Stul kývl, třásl se mu rty. „Velmi mocný nekromant, zkuseně zakrývá svou stopu. Dokonce ani krysy nic neviděly – nebo jim aspoň nic neuvízlo v mozku...“

Krysy. Číst v jejich mysli se v Cácoře stalo uměním, horda hladových zaklínačů ty zatracené hlodavce cvičila a posílala je pod ulice, do starých mohyl, mezi kosti lidí mrtvých tak dlouho, že v paměti města ani neměli jméno. To pomyšlení ho poněkud uklidnilo. Ve světě panovala aspoň nějaká spravedlnost, když si byli mágové a krysy tak blízci. A díky mistru Kápě za louce krys, ty neohrožené lotry, kteří zaklínačům klidně plivnou pod nohy, i kdyby na to měla padnout poslední voda na zemi.

„Co holubi?“ zeptal se nevinně.

„Ti v noci spí,“ odsekl Stul a znechuceně se na Gulda podíval.

„Jsem ochotný zajít jen po určitou mez. Krysy, dobře. Ho-

lubi...“ Zakroutil hlavou, odkašlal si a začal hledat plivátko. Žádné – přirozeně – nenašel. Obrátil se a odplivl si na dlažbu. „Každopádně má ten vrah v oblíbě šlechtu –“

Guld frkl. „To je hodně natažený, mágu. Vzdálený bratranec vzdáleného bratrance. Průměrný obchodník se suknem bez dědiců –“

„Pořád to docela sedí. Král chce výsledky.“ Stul Ofan si seržanta prohlížel s výrazem hraničícím s opovržením. „V sázce je tvoje pověst, Gulde.“

„Pověst?“ Guldův smích zněl hořce. Odvrátil se na chvíli od mága. *Pověst? Mám hlavu na popravčím špalku a šedý muž si skládá své kameny. Urozené rodiny jsou vyděšené. Během podlézavého líbání králi ohryzávají jeho vrásčité nohy. Jedenáct nocí, jedenáct obětí. Žádní svědkové. Celé město je vyděšené – situace by se mohla vymknout z ruky. Musím toho parchanta najít – chci ho vidět, jak se kroutí na bodcích na Palácové bráně... Kouzelník, to je mi novinka – konečně mám nějakou stopu. Podíval se na zakryté tělo. Tito mrtví nemluví. To by mělo něco prozradit. A pouliční věštci jsou podivně napjatí a nervózní. Mág dost mocný, aby ty průměrné jednoduše umlčel. A huť, nekromant – někdo, kdo umí umlčet duše nebo je poslat k mistru Kápe dřív, než vychladne krev.*

Stul Ofan si odkašlal podruhé. „Uvidíme se tedy zítra ráno,“ řekl.

Guld sebou cukl a otřásl se. „Udělá chybu – víš určitě, že vrah je člověk?“

„Celkem jistě.“

Guld na mága upřel oči, až ten o krok ustoupil. „Celkem jistě? Co to znamená?“

„Inu, ehm, působí jako člověk, třebaže je na něm něco zvláštního. Prostě jsem předpokládal, že se to pokusil zamaskovat – nějaké obyčejné kouzlo a tak...“

„Špatně odvedená práce? Odpovídá to mágovi, co dokáže umlčet duše a vysmejčit mozky krysám?“

Stul Ofan se zamračil. „No, ehm, ne, to nedává moc velký smysl –“

„Tak to ještě trochu promysli, mágu,“ přikázal mu Guld,

a třebaže byl pouhým seržantem městské hlídky, mág na jeho rozkaz rychle kývl.

„Co mám povědět králi?“ zeptal se mág.

Guld si zahákl palce za opasek s mečem. Už to bylo několik let, co zbraň naposledy vytáhl, ale teď by tu příležitost uvítal. Rozhlédl se po davu, přílivu zvědavců stlačujících stráže do ještě těsnějšího kruhu. *Mohl to být kterýkoliv z nich. Třeba ten sípající žebrák s otevřenou pusou. Nebo ti dva lovci krys. Stařena se všemi těmi panenkami u pasu – asi nějaká čarodějka, vídala ji u každé vraždy a nyní se nemohla dočkat, až se pustí do další panenky, jedenácté – před šesti dny jsem ji vyslyšel. Ale měla na bradě dost chlupů, aby bylo možné splést si ji s mužem. Nebo možná támhle ten tmavý cizinec – zbroj pod drahým pláštěm, u pasu dobře vyrobené zbraně – určitě cizinec, protože nikdo v okolí nepoužívá jednobřité šavle. Mohl to být kterýkoliv z nich, přišel se podívat na své dílo v denním světle, pošklebovat se nejzkušenějšímu gardistovi ve městě.* „Vyřídí Jeho Veličenstvu, že mám seznam podezřelých.“

Stul Ofan vydal zvuk, jenž mohl znamenat nedůvěru.

Guld suše pokračoval: „A sděl králi Seldžurovi, že jeho dvorní mág mi celkem pomohl, i když pro něj mám spoustu otázek a očekávám, že bude veškerou energii věnovat hledání odpovědí na moje dotazy.“

„Pochopitelně,“ zaskřehotal Stul Ofan. „Na tvůj příkaz, seržante, a na rozkaz krále.“ Otočil se a zamířil k čekajícímu kočáru.

Seržant si povzdechl. *Seznam podezřelých. Kolik mágů je v Žalostné Cácoře? Stovka? Dvě stovky? Kolik z nich je skutečně nadaných? Kolik jich připlouvá a odplouvá na kupeckých korábech? Je vrah cizinec nebo někdo místní, co se zvrhl? Některé cesty vyšší magie dokážou pokrývit i neklidnější mysl. Nebo se snad osvobodil nějaký stín, bídný a nešťastný, vylezl ze zničené mohyly – nezačal někdo poslední dobou kopat základy? Měl bych se zeptat u kopáčů. Stíny? Tohle není jejich styl –*

Divoce zvonící zvony konečně utichly. Guld se zamračil, ale pak si vzpomněl na rozkaz, který dal mladému kaprálovi. *A hrome, snad to ten kluk nevzal doslova?*

Téměř prázdný přední šenk Chutnýho baru plnil kouř z ohňů, na nichž se vařila snídaně, a zápach rybiny. Emancipor Reese seděl u kulatého stolu vzadu ve společnosti Krýgla a Tupíma, a jak se poledne překlono v odpoledne, jeho dva společníci objednávali další a další džbánky. Emancipor sice tou dvojkou přístavních krys z hloubi duše opovrhoval, ale s každým dolitým korbelem pěnivého piva jeho nechuť opadávala. Dokonce začal sledovat jejich hovor.

„Se Seldžurem to vypadá bledě,“ zabručel Tupím a poškrábal se na sudovitém hrudníku částečně zakrytém kazajkou se skvrnami od soli. „Už co Stygg dostali Džhekové a on se tam bál vlítnout. Teď máme hned naproti přes úžinu hordu divochů a Seldžur akorát naprázdno vyhrožuje.“ Našel veš a chvíli si ji prohlížel, než si ji strčil do pusy.

„Nejsou to jen tak nějakí divoši,“ namítl Krýgl pomalu, přešel si rukou strniště na bradě a přimhouřil malá očka. „Tyhlety Džhekové to mají složitý. Máš tam celej panteon plnej duchů a démonů a podobný sebranky – a válečnej náčelník se musí zodpovídat stařešinům ve všem kromě vedení bitvy. Možná je mimořádněj, jak pořád vyhrává – nakonec Stygg dobyl za den a noc a jen mistr Kápě ví, jakejma kouzlama vládne – ale když stařešinové –“

„To mě nezajímá,“ skočil mu do řeči Tupím a zamával umazanou rukou, jako kdyby zaháněl mouchy. „Buďme rádi, že ty Džhekové v Kalech neudržej příměj kurz. Prej spálili styggský galéry v přístavech – jestli kvůlivá takový pitomosti nepřijde válečnej náčelník o svůj péřovej klobouk, tak ty stařešinové nemají ani tolik mozku co ježovka. To je všechno, co chci říct.“

A Seldžur je tak slabej v kramflekách, že ze Žalostný Cáčory bude snadná kořist.“

„Město ochromili šlechtici,“ nedal se Krýgl, „a Seldžura s ním. Taky moc nepomáhá, že jeho jedinej dědic je prostopášnice, která je celá divá po sexu a chce dostat do postele každýho čistokrevnýho šlechtice v Cáčore. A pak tu jsou kněží – ti s tím, jak pořád kážou o zkáze a podobnejch hovadinách, ke zlepšení situace nepřispívaj. V tom je ta potíž, a nemá ji jen Žalostná Cáčora. Takhle to chodí v každým městě na světě. Zdegenerovaný vládnoucí rody a ufnukaný kněžstvo – klasickéj případ rozdělení moci, kdy se páni hádají a štěkají kvůli tomu, co vyťahaj z obyčejnejch lidí, a my mezci pak pod jhem klopýtáme.“

„Král se špetkou charakteru, víc toho nepotřebujem,“ zabručel Tupím.

„Právě tohle říkali v Korelu, když se ten nafoukanej kapitán, Šílenej jílec, zmocnil trůnu, ale brzo už nikdo neříkal nic o ničem, poněvadž byli všichni mrtví nebo něco horšího.“

„Výjimka potvrzuje pravidlo –“

„V politice teda ne.“

Ti dva se na sebe chvíli mračili, nakonec Tupím dloubl do Krýgla a obrátil se na Emancipora. „Tak co, Mancy, už si zase hledáš práci?“ Oba dokaři se zakřenili. „Zřejmě ti se zaměstnavatelama došlo Panáčkovo štěstí. Paní tomu chudákovi zamotala hlavu tak, že tě přijal – ne že bys teda nebyl spolehlivej.“

Krýgl se zakřenil ještě víc a předvedl křivé, zkažené zuby. „Třeba tě mistr Kápě udělal svým Heroldem,“ poznamenal. „Už tě to napadlo? Stává se to, víš. Poslední dobou balíček vykládá jen málokdo, takže se to nedá snadno poznat. Smrtipán si svoje sluhy vybírá sám, s tím holt nic nenaděláš.“

„Krýgl může mít pravdu,“ podotkl Tupím. „Jak dopadl tvůj první zaměstnavatel? Utopil se prej v posteli. Plíce plný vody a otisk ruky přes pusou. Pro mistra Kápě, to je ale příšernej –“

Emancipor zabručel a zadíval se do svého korbele. „Seržant Guld zjistil pravdu, Krýgle. Byla to úkladná vražda. Luksor hrál špatnou hru se špatnejma lidma. Guld vraha našel rychle. Kroutil se mu na háku celý dny, než prozradil, čí ruka je na

druhým konci jeho provázků.“ Zhluboka se napil na Luksorovo proklínané jméno.

Tupím se předklonil, krví podlité oči se mu leskly. „Ale co ten další, Mancy? Ranhojič povídal, že mu vybuchlo srdce. Jen si to představ! A taky byl dost mladej, aby mohl bejt tvůj syn.“

„A dost tlustej, aby převrhl kočár, kdyby neseděl v prostředku.“

Emancipor se taky zamračil. „Měl bych to vědět – strkal jsem ho do kočáru a taky tahal ven. Já vždycky říkám, že život je takovej, jakej si ho uděláš.“ Dopil pivo ve jménu chudáka tlustého Septryla.

„A teď kupec Baltro,“ pokračoval Krýgl. „Někdo mu prej vytáhl vnitřnosti a jazyk, aby tazatelé nemohli přimět jeho ducha mluvit.“

„Povídá se, že tam byl králův vlastní mág a čenichal kolem Gulda.“

Emanciporovi se zatočila hlava, když vzhlédl a zamrkal. „Králův mág? Vážně?“

„Nezačínáš bejt tak trochu nervózní?“ zeptal se Tupím, zvedaje obočí.

„Baltro byl z urozenýho rodu,“ přisadil si Krýgl a otřásl se. „To, co mu udělali mezi nohama –“

„Sklapni,“ štěkl Emancipor. „Byl to svým způsobem dobrej chlap. Ve větru se nemá plivat do moře, nezapomínej.“

„Další rundu?“ otázal se Tupím, aby ho trochu uchlácholil.

Emancipor se mračil dál. „Kde jste vůbec vzali všechny ty prachy?“

Tupím se usmíval a šťoural se v zubech. „Odklizení těl,“ vysvětloval a říhl si. „Žádný duše, jasný? Ani stopy po tom, kam se poděly. Jako kdyby nikdy neexistovaly. Akorát maso, jak opakujou kněží pořád dokola. Žádný obřady, žádný pocty, ať už rodina dopředu zaplatila cokoliv. Kněží se těl ani prstem nedotknou, prostě je konec.“

„Je to naše práce,“ ujal se slova Krýgl, „odnýst je na pláž.“ Cvakl zuby. „Krabi jsou po nich tlustý a chutný.“

Emancipor se zatvářil ohromeně. „Vy na ně chytáte kraby! A prodáváte je!“

„Proč ne? Nemají jinou chuť, nebo jo? Tři cácory za libru – daří se nám náramně.“

„To je... hrůza.“

„To je kšeft,“ opáčil Tupím. „A propíjíš moje peníze, Mancy.“

„Jasně,“ dodal Krýgl.

Emancipor si přejel dlaní přes obličej, který mu tuhl. „Ale já jsem truchlící.“

„Hele!“ vyhrkl Tupím a narovnal se. „Viděl jsem na rynku oznámení. Někdo hledá osobního sluhu. Jestli dokážeš jít rovně, třeba bys to mohl zkusit.“

„Počkej.“ Krýgl se zatvářil ustaraně, ale Tupím ho dloubl loktem do žeber.

„To je nápad,“ ujal se slova opět Tupím. „Tvý starý se nelíbí, když nemáš práci, že ne? Pochopitelně se nechci vnucovat. Akorát se ti snažím pomoci, to je všechno.“

„Na sloupu?“

„Ano.“

Pro mistra Kápě, tihle dva lovci krabů mě litují. „Sluha, říkáš?“ Zachmuřil se. Dělat kočího byla dobrá práce. Měl koně radši než většinu lidí. Ale sluha – to znamená celý den se klanět a hrbít. Přesto... „Nalej mi ještě, na Baltra, pak se tam půjdu kouknout.“

Tupím se zazubil. „To je mi duch... ehm...“ zrudl. „Teda nemyslím Baltrova.“

Cesta na Rybářský rynek mu prozradila, že vypil příliš mnoho piva. Viděl dost rovných čar, ale měl potíže se jich držet. Než dorazil na rynek, svět se kolem něj točil, a když zavřel oči, jako by padal černým tunelem. A někde v hlubinách čekala Subly – která vždycky tvrdila, že za ním projde i branou mistra Kápě, pokud umře a jí nechá dluhy nebo jiné problémy – a skoro ji slyšel, jak tam dole dává démonům co proto. Tiše zaklel a přísahal si, že bude mít oči otevřené. „Nemůžu umřít,“ zamumlal. „Kromě toho jsem akorát nalitý. Neumírám, nepadám, ještě ne – chlap potřebuje práci, potřebuje peníze, má své povinnosti.“

Slunce pomalu zapadalo a rynek se vyprazdňoval, prodavači a opraváři sítí zavírali stánky a holubi a racci se bezstarostně promenovali mezi odpadky. Dokonce i Emancipor, opírající se o zeď na kraji rynku, mezi rybáři cítil nervózní spěch – tma v Žalostné Cácoře si našla nový děs a nikdo se nechtěl zdržovat v dlouhících se stínech. Podivil se, proč se sám nebojí. Nepochybně mu kuráž dodalo pivo, a jelikož mistr Kápě prošel tak blízko kolem něj, usoudil, že jemu se v noci prostě nemůže nic zlého stát. „Jestli tu práci dostanu,“ zamručel, „tak už to samo sebou neplatí. Musím mít oči otevřené, to musím.“

Městský gardista se za ním díval, jak se potácí a vrávorá ke sloupu s vyhláškami uprostřed rynku vedle Beruovy fontány. Soše stékal po vousech pramínek slané pěny a cákal do peřím ucpané nádržky. Emancipor přezíravě zamával na gardistu. „Jsem v bezpečí!“ zařval. „Herold mistra Kápě! To jsem já, ha ha!“ Zamračil se, když muž chvatně udělal ochranné gesto a couvl.

„To byl vtip!“ vykřikl Emancipor. „Je to pravda, u mistra Kápě – teda, přísahám na Sestry! Zdraví a Mor mě mají v pu-
cu – chci říct v pácu – vrať se, člověče! To byl jenom vtip!“

Konečně ztišil hlas. Rozhlédl se kolem sebe a zjistil, že je sám. V dohledu nebylo ani živáčka – všichni nezvykle rychle zmizeli. Emancipor pokrčil rameny a obrátil pozornost k dehtem natřenému dřevěnému sloupu.

Zpráva byla napsaná na kvalitním lněném papíru a přibitá ve výši prsou. Jiné vyhlášky tu nebyly. Emancipor zabručel. „Drahej papír. Se divím, že vydržel tak dlouho.“ Pak si všiml ochranného kouzla vyvedeného v dolním pravém rohu. Nebylo to žádné laciné kouzlo jako vředy pro rodinu toho, kdo by byl natolik hloupý, aby zprávu ukradl, dokonce ani nic mírně ošklivého jako impotence či padání vlasů. Ne, v ochranném kruhu tu byla obratně nakreslená lebka. „Pro Beruovu bradu,“ šeptl Emancipor. „Smrt. Ten zatracenej papír přetrvává i samotnej sloup.“

Nervózně popošel blíž, aby si mohl přečíst, co je tam napsáno. Písmo patřilo najatému písaři, a dobrému. Kdyby byl Emancipor strážlivý, něco by mu to prozradilo. Byl ale namol – což dobře věděl, že je – takže mu přišlo vážné přemýšlení příliš namáhavé. Věděl, že se chová neopatrně, ale pokud neměl čelit návratu k Subly bez roucha zaměstnance, musel to risknout.

Jednou rukou se opřel o sloup, naklonil se blíž a přimhouřil oči. Naštěstí byla zpráva krátká.

Hledá se osobní sluha. Na plný úvazek. Cestování.

Mzda podle zkušeností.

Ptejte se v Žalmanově hostinci.

Žalman... jen kousek cesty. A ,cestování‘, pro mistra Kápě, to by znamenalo... znamenalo by to přesně to, co to znamená, což znamená... Cítil, jak se mu ve ztuhlém obličejí rozlévá široký úsměv, až ho z té čisté radosti rozbolely koutky. Peníze pro ženu a já budu daleko. Škola pro ty malé krysy a já budu daleko. Ha ha.

Ruka mu sklouzla ze sloupu. Dál už věděl jen to, že leží na

dlažbě a civí na bezmračnou noční oblohu. Bolel ho nos, ale jaksi vzdáleně. Posadil se a omámeně se rozhlížel kolem sebe. Rynk byl prázdný, jen z ústí jedné uličky ho pozorovala tlupa uličníků. Když se probudil, všechny pořádně zklamal.

„Si myslíte, vy,“ prohlásil Emancipor, jak se škrábal na nohy. „Já si jdu domluvit práci.“ Zakolísal, narovnal se a popotáhl se za kabátec a spodky od stejnokroje kočího – jenže byla příliš velká tma, takže neviděl, v jakém jsou stavu. Pochopitelně byly vlhké, což se dalo vzhledem k silné látce kabátu se zpevněnými rameny a dlouhými, těsnými rukávy čekat. „A stejně budou mít livreje,“ zamumlal si pro sebe. „Možná i na míru.“ *K Žalmanovi. Tudy.*

Cesta mu připadala jako věčnost, než konečně nade dveřmi úzkého třípatrového hostince rozeznal vývěsní štít s plačícím mužem. Z lucerny zavěšené pod štítem se rozlévalo žluté světlo, v němž se objevil dveřník opírající se o zdobený rám dveří. U koženého opasku měl zavěšenou těžkou palici, a když zahlédl Emancipora, sáhl obrovskou rukou po zbrani.

„Táhni, dědku,“ zavrčel.

Emancipor se zastavil ve světle a mírně se zakymácel. „Mám tady schůzku,“ prohlásil, narovnal se a vystrčil bradu.

„To teda nemáš.“

„Sluha. Dostanu tu práci.“

Dveřník se zamračil, zvedl ruku a poškrábal se na čele. „Ne na dlouho, podle toho, jak vypadáš a jak seš cejtít. Víš...“ Znovu se poškrábal a zazubil se. „Každopádně jsi přišel včas. Teda, aspoň už budou vzhůru. Běž dál a řekni písari – uvede tě.“

„To udělám, dobrý muži.“

Dveřník otevřel dveře. Emancipor pečlivě našlapoval a podařilo se mu vstoupit, aniž by drcl do futer. Když se za ním dveře zavřely, zastavil se, zamrkal v jasném světle vycházejícím z půl tuctu svící na policích naproti věšáku na kabáty – podle zlacené misky pod svícemi to tu patřilo vyznavači D'rek.

Popošel blíž a nahlédl do misky, v níž se kroutili bílí červi, lehce zrůžovělí krví nějakého ubohého zvířete. Emancipor se začal dávit, rukama se opřel o zeď. V krku ucítil hořké, napě-

něné pivo, a jelikož nikde neviděl nic, co by mohl použít, vyzvracel se do misky.

V jantarově žluté žluči plné pěny se červi svíjeli, jako by se topili...

Emancipor zavrával, ořel si ústa a posléze i okraj misky. Odvrátil se od zdi. Ve vzduchu bylo cítit nějaké omamné styggské kadidlo, nasládlé jako přezrálé ovoce – doufal, že překryje pach zvratků. Potlačil další nával nevolnosti a opatrně se nadechl.

Napravo kdosi promluvil. „Ano?“

V dohledu se plaše objevil sehnutý, hubený stařík s prsty začerněnými od inkoustu. Když písař uviděl Emancipora, prudce se narovnal a zamračil se. „Copak se ten tupohlavý vůl Dalg úplně zbláznil?“ Přiběhl k Emanciporovi. „Ven, ven!“ Mával rukama, ale polekaně se zastavil, když Emancipor drze prohlásil: „Pozor na způsoby, pane! Jsem se jen zastavil, abych uctil, echm, Zmiji podzimu. Jsem sluha, prosím. Dorazil jsem punktum podle příkazů. Doved'te mě k mému zaměstnavateli, pane, a hod'te sebou.“ *Než znovu někoho uctím, D'rek mi odpusť.*

Díval se, jak písaři probíhá po vrásčitém obličejí přímo divadelní přehlídka výrazů, končící ustrašenou úctou – muž si začerněnou špičkou jazyka olízl suché rty. Emancipor fascinovaně přihlížel, když se písař usmál. „Chytré, co? Moudře jste to udělal, pane.“ Poklepal si na nos. „Ano. Ohnice ví, že tohle je jediný způsob, jak se těm dvěma představit – ne že bych je chtěl nějak hanět, pochopitelně. Ale jsem stejně chytrý jako ostatní a převlek za páchnoucího ožralu dokonale odpovídá této denní době, stínu vrhanému jimi dvěma, prostě správný přístup, že? Víte,“ uchopil Emancipora za loket a vedl ho ke schodišti do pokojů nahoře, „nejspíš vás vyhodí, když je to vaše první noc a vůbec, ale přesto. Jsou v horním poschodí, nejlepší pokoje v domě, pokud vám nevadí netopýři pod okapy, a vsadím se, že pro ně je to běžné a vůbec.“

Cesta do schodů a lehčí žaludek Emancipora trochu probraly. Než dorazil na čtvrtou podestu, prošel úzkou chodbou a zastavil se před posledními dveřmi napravo, došlo mu, že

písař, ač žvaní poněkud nesouvisle, se mu snaží cosi sdělit o nových zaměstnavatelích – *nových? Takže už mě najali? Ne, ne, na nic takového si nevzpomínám* – snažil se představit si, jaké by to mohlo být... bez úspěchu. Když sípající písař tiše zaškrábal na dveře, vzpamatoval se už Emancipor natolik, že si začal rvát prošedivělé vlasy. Po chvíli se zvedla závora a dveře se tiše otevřely.

„Laskavý pane,“ vyhrkl písař a sklonil hlavu, „dorazil váš sluha.“ Uklonil se ještě víc a vycouval chodbou pryč.

Emancipor se zhluboka nadechl, zvedl zrak a podíval se do chladných očí muže před sebou. Ucítil na sobě plnou váhu těch neživých šedých očí a po zádech mu přeběhl mráz, ale podařilo se mu necuknout sebou – ani nesklopil pohled – a prohlížel si muže ve dveřích, stejně jako si on prohlížel jej. Světlé oči byly hluboko posazené v křídově bílém, hranatém obličejí s vysokým čelem, šedivé vlasy námořnické délky sčesané dozadu a svázané do culíku. Muž měl pevnou, hranatou bradu s prošedivělou, špičatou bradkou. Vypadal přibližně na čtyřicet a na sobě měl dlouhý, kožišinou podšíitý župan – na Žalostnou Cácoru příliš teplý. Ruce s dlouhými prsty bez prstenů měl sepaté před hedvábným pásem.

Emancipor si odkašlal. „Nejvzácnější pane!“ zahřměl. *Příliš blasitě, brome.*

Muži se nepatrně napjala kůže v koutcích očí.

Méně pompézním tónem Emancipor dodal: „Jsem Emancipor Reese, schopnej sluha, kočí, kuchař –“

„Jste opilý,“ poznamenal muž s přízvukem, jaký Emancipor dosud nikdy neslyšel. „A máte zlomený nos, ačkoliv krvácení už zřejmě ustalo.“

„Nejpokorněji se omlouvám, pane,“ vypravil ze sebe Emancipor. „Za to pití může žal. Za nos může dřevěný sloup nebo možná dlažba.“

„Žal?“

„Truchlím, pane, strašná osobní tragédie.“

„Jak smutné. Pojdte tedy dál, pane Reese.“

Pokoje za dveřmi zabíraly čtvrtinu celého poschodí a byly přepychově vybavené. Kromě dvou velkých postelí s nebesy

a s lněným povlečením tu stál psací stůl se šuplíky a koženou psací podložkou a nízkou stoličkou. Stěny zdobily špatné fresky zasazené v laciných panelech. Nalevo od stolu byl velký šatník s otevřenými dveřmi – úplně prázdný. Za ním se nacházel vchod do soukromé koupelny, který před zvědavými zraky zakrýval korálky vyšívaný závěs z měkké kůže. U zdi stály čtyři velké, otlučené kufry. Jeden byl otevřený a v něm na železných věšácích visely krásné šaty cizího stříhu. V místnosti nikdo nebyl, ale přítomnost druhé osoby naznačovalo pomačkané povlečení. Jedinou skutečně divnou věcí v celém pokoji byl asi jako talíř velký kus šedé břidlice ležící na bližší posteli. Emancipor se na něj zamračil, pak si povzdechl a nevzrušeně se usmál na muže, jenž ho klidně pozoroval ode dveří, které mezitím zavřel na závoru. *Je vysoký. Tak se dá snáz ošidit klanění.*

„Máte nějaká doporučení, pane Reese?“

„No ano, ovšem!“ Emancipor se přistihl, že okamžitě přikyvuje. Chtěl toho nechat, ale nemohl. „Moje žena Subly. Jedenatřicet let –“

„Myslím od předchozího zaměstnavatele.“

„Mrtvej.“

„Tak od toho předtím.“

„Mrtvej.“

Muž zvedl tenké obočí. „A ten před ním?“

„Mrtvej.“

„A dál?“

„A předtím jsem dělal kormidelníka na dobrém obchodním korábu *Mořskej rým*, co se dvacet let plavil přes Krvavou brázdou do Styggu.“

„Aha, a loď a její kapitán?“

„Šedesát provazců hluboko za Suchým šelfem.“

Druhé obočí se připojilo k prvnímu. „To je mi historie, pane Reese.“

Emancipor zamrkal. *Jak to s tím obočím udělal?* „Ano, pane. Všechno to byli skvělí chlapi.“

„A jejich ztrátu... oplakáváte každý večer?“

„Co prosím? Aha. Ne, pane. Akorát den nato, laskavej pane. Akorát ten den. Chudák Baltro byl slušnej...“

„Baltro? Kupec Baltro? Nebyl poslední obětí toho šílence, který tu straší po nocích?“

„Ano, to byl. Já, pane, byl posledním, kdo ho viděl naživu.“
Muž zvedl obě obočí ještě víc.

„Myslel jsem až na toho vraha, pochopitelně,“ dodával honem Emancipor. „Pochopitelně. Nikdy si nikdo nestěžoval.“

„To jsem pochopil, pane Reese.“ Rozepjal ruce a ukázal na stoličku u stolu. „Prosím, posaďte se. Já vám zatím popíšu povinnosti, jejichž plnění od svého sluhy očekávám.“

Emancipor se usmál znovu a šel si sednout. „Četl jsem, že k nim patří cestování.“

„To vadí, pane Reese?“ Muž se zastavil před postelí a znovu sejal ruce.

„Ale vůbec ne. Je to lepší, pane. Když se teď moře uklidnilo a krvavá daň se přestala platit, toužím po mořské pění, zmítající se palubě, vysokých vlnách, po všem tom kymácení a houpaní – stalo se něco, pane?“

Muž se ošival a po již bledé tváři se mu rozšířil popelavý odstín.

„Ne, nic se neděje. Prostě dávám přednost cestám po pevnině. Předpokládám, že umíte číst, nebo jste si někoho najal?“

„Ale ne. Umím číst, pane. Mám na to talent. Umím číst cáctorsky, krádežsky, styggsky – z map, pane. Náš navigátor, víte, si rád přihnul medoviny –“

„Umíte těmi jazyky stejně dobře i psát, pane Reese?“

„Ano, pane. I krasopisem. Vždyť já umím číst i mell'zesky!“

„Malazsky?“

„Ne, mell'zesky. Jako ta říše, víte.“

„Zajisté. Povězte mi, nevadí vám pracovat přes noc a ve dne spát? Říkal jste, že jste ženatý –“

„To se mi ohromně hodí, pane.“

Muž se zamračil a kývl. „Nuže dobrá. K povinnostem patří zařizování obyčejných věcí týkajících se cestování. Kupování míst na lodi, jednání s přístavními úřady, obstarávání ubytování, jaké se hodí pro naše účely, péče o naše oděvy, aby byly navoněné a prosty červů – už jste něco takového dělal, pane Reese?“

„I horší – teda... jako že toho bylo víc, pane. Taký hřebelcuju a chovám koně, opravuju postroje, šiju, vyznám se v mapách, ve hvězdách, vážu uzly, pletu provazy –“

„Ano ano, velmi dobře. Nyní ohledně platu –“

Emancipor se nápomocně usmál. „Jsem hrozně lacinej, pane. Hrozně lacinej.“

Muž si povzdechl. „S takovým talentem? Nesmysl, pane Reese. Podceňujete se. Nabídnu vám teď roční kontrakt a uložím dostatečně velkou sumu u uznávaného finančního správce, který zajistí pravidelné přesuny peněz do vašeho domu. Během doby, kdy nás budete doprovázet, bude o vaše potřeby postaráno bezplatně. Je roční suma dvanácti set stříbrných sovereignů běžné váhy přijatelná?“

Emancipor vykulil oči.

„Nuže?“

„Ehm... ahm...“

„Tedy patnáct set.“

„Souhlasím! Ano, to stačí. Docela určitě, pane!“ *Pro mistra Kápě, to je víc, než vydělává Baltro – totiž ‚vydělával‘.* „Kde mám podepsat smlouvu, pane? Mám začít pracovat hned?“ Emancipor se zvedl a čekal.

Muž se usmál. „Smlouvu? Jestli chcete. Mně na tom nesejde.“

„Ehm, jak vám mám říkat, pane? Pane?“

„Jmenuju se Bauchelain. Pane bude stačit.“

„Ovšem, pane. A, ehm, ten druhý?“

„Který druhý?“

„Ten, se kterým cestujete, pane.“

„Aha.“ Bauchelain se pootočil a zamyšleně se zadíval na kus břidlice. „Jmenuje se Korbal Špičák. Velice skromný muž, dalo by se říct. Sloužit budete mně a pouze mně. Pochybuji, že by pro vás měl pan Špičák nějaké využití.“ Obrátil se a zlehka se pousmál. Oči měl chladné jako vždy. „Pochopitelně bych se v tom mohl mýlit. Uvidíme, co myslíte? Nyní chci večeri. Maso, krvavé, a červené víno, ne příliš sladké. Objednávku můžete vyřídít písari dole.“

Emancipor se uklonil. „Už jdu, pane.“

Guld se zastavil na rozvrzané věži Mrtvého Sekaranda a zadíval se na město. Snažil se proniknout hustým kouřem visícím téměř nehybně nad střechami. Nehybnost dole byla v podivném protikladu s mračny, která se hnala po obloze, valila se od moře a zdánlivě byla tak nízko, až se Guld, opírající se o mech obrostlou předprseň, instinktivně krčil. S hrůzou čekal na znamení dávané lucernou.

Začínala nová roční doba a vypadalo to, jako by se obloha obtočila kolem města a lapila ho do pasti, což někdy trvalo celé dny. Doba nemocí a moru, kdy tančící měsíc vyháněl do ulic krysy.

Věž Mrtvého Sekaranda tu nestála ještě ani deset let, ale už byla opuštěná a vyprávělo se, že v ní straší. Guld se nebál, protože osobně napomáhal šíření černého plevele děsivých zvěstí – hodily se k novému využití, jež pro nezajímavou kamennou stavbu našel. Věž stála téměř uprostřed města a jeho signální tyče odtud byly vidět ve všech čtvrtích Žalostné Cácoru.

Za časů, kdy městské státy Krádeže začala ohrožovat Mell'zeská říše – většinou ty na druhém konci ostrova, kde přistála invazní flotila říšské pěsti Šedohříva, který si téměř podrobil celý ostrov, než ho zavraždili jeho vlastní vojáci – za časů kouře a nebezpečných větrů – přišel do Žalostné Cácoru Sekarand. Říkal si velký kouzelník a uzavřel smlouvu s králem Seldžurem, podle níž měl pomáhat při obraně města, a na znamení své moci si zbudoval tuto věž. Následoval zmatek, dodnes bylo vše zahaleno tajemstvím, třebaže Guld znal víc podrobností než ostatní. Sekarand vyvolával nebožtíky, aby mu ve věži

dělali společnost, a oni ho dohnali k šílenství, v podstatě ho zavraždili – Sekarand se vrhl – či byl hozen – z věže, přímo z této proluky, a smrt ho potkala na dlažbě dole. O rychlém odchodu velkého kouzelníka kolovaly ulicemi nějakou dobu ponuré zerty. V každém případě znamenal Sekarand, stejně jako Mell'zané – kteří se na Krádeži udrželi v jediném ubohém přístavu na severozápadním pobřeží, hlídaném polovičním plukem vyčerpaných mariňáků – jen nenaplněné sliby.

Guld už věž používal tři roky. Zahlédl pár stínů, jež se zaslíbily službou nebožtíkovi přebývajcímu v základech věže, ale kromě toho, že mu zdvořile sdělily tuto maličkost, toho moc nenamluvily a nikdy ho nijak neohrožovaly. Navíc povaha jejich služeb nebožtíkovi zůstávala záhadou.

Guld je požádal, ať občas sténají a vyjí, aby se mu sem necpali drancovníci a pátrači. Stíny jeho přání plnily s neúnavným odhodláním.

Během čekání Gulda tížily mraky – jako kdyby byly nafouknuté krví. Seržant se nehýbal, čekal, že mu na tvář každou chvíli dopadnou nějaké kapky.

Po chvíli vedle sebe kohosi vycítil a pomalu otočil hlavu. U padacích dveří se vznášel stín.

Byl zahalený v obláčcích šatů, na přízračných končetinách měl zauzlené pruhy plachtoviny, provazu a vybledlého hedvábí – což ho poutalo ke světu smrtelníků – a černé díry očí v sinalém obličejí upíral na seržanta.

Guld si náhle s úlekem uvědomil, že se na něj chystal ze zadu zaútočit. *Stačilo by jedno šťouchnutí, a už letím...*

Když strašidelná postava zjistila, že byla odhalena, jen se s brucením schoulila.

„Líbí se ti počasí?“ zeptal se Guld a snažil se potlačit mrazení v zádech.

„Vzduch,“ zachraptěl stín, „utlumí zvuk a pach. Otupí zrak. A přece tančí neviděn.“

„Jak to?“

„V chodbách tančí vzduch, jasně. Můj pán, nebožtík nebožtíků, svrchovaný vládce, Ten, jenž se otřesen probudil po staletích dřímoty, nyní překypuje důvtipem, můj pán mě po-

sílá – mě, vazala beze smyslu pro humor, pokorného znalce společenských nespravedlností, nespravedlností, které nepochybně přetrvávají až do dnešních dnů, a já tedy na jeho naléhavý rozkaz přicházím s varováním.“

„Varováním? Za to počasí snad můžou kouzla?“

„Tmou se plíží lovec.“

„To já vím,“ zavrčel Guld. „Co dalšího z něj cítíš?“ zeptal se, aniž by čekal srozumitelnou odpověď.

„Můj pán, nebožtík...“

„Tvůj pán,“ přerušil jej Guld, „co je s ním?“

„...nebožtíků, svrchovaný vládce, Ten, jenž...“

„Dost těch titulů!“

„...se otrěsen probudil po...“

„Mám zavolat vymítače, stíne?“

„Kdybys mě pořád tak hrubě nepřerušoval, už bych byl pryč!“ štěkl duch. „Můj pán si nepřeje být mezi lovenými. Tak.“

Guld se zamračil. „Jak moc je ten vrah nebezpečný? Zapomeň na to, už jsi mi odpověděl, že? V tyhle chvíli ho nedokážu zastavit, ať je to kdokoliv. Jestli bude chtít tvýho pána vyslídit, můžu tomu nebožtíkovi jen popřát hodně štěstí.“

„Zábavné,“ zavrčel stín a pomalu se rozplynul.

Zábavné? Stíny na této věži jsou pořádně divné dokonce i na stíny. V každém případě přemýšlej dál, Gulde. Žalostná Cácora je vyhlášená svými kouzelníky, věštcí a vykladači, zaklínači a hadači, jasnovidci a podobně, ale většina z nich jsou jen malé ryby – nikdo nikdy netvrdil, že Krádež je nějak zvlášť civilizovaný ostrov. V Korelu prý ovládá jednu kupeckou společnost kníže démonů a ve starých městských bažinách jsou nemrtví běžní jako komáři. Ještě že nežijí v Korelu. Na co jsem to myslel? Aha, ano, podezírám...

Dále se nepříhodilo nic zajímavého. Odeznělo čtvrté zvonění po půlnoci. Přesto Gulda nepřekvapilo, když se nad tmavými budovami nedaleké čtvrti chvatně zvedla tři hrůzou roztřesená světýlka. Dvanáctá. Každou noc jedna... Stul Ofan měl možná pravdu – světla vycházela z palácové čtvrti, ze ztrhaného, zmrtvělého srdce šlechty.

Otočil se od cimbuří a vykročil k padacím dveřím. Prudce se zastavil, jak ho na čele znenadání zastudil déšť a zamrazil ho až do morku kostí. Vzápětí se otřepal. Nebyla to krev, jenom voda, nic víc. Nic víc. Rozzlobeně za sebou přitáhl těžká dřevěná vrata a rychle se spustil do temnoty dole.

Stíny ho až dolů provázely vytím, a tentokrát Guld věděl, že jejich mrazivé sténání, odrážející se od kamenných stěn okolo něj, nemá nic společného se zaháněním zlodějů a dobrodruhů.

C hvíli před východem slunce přikázal Bauchelain Emanciporovi, ať mu rozestele. Po druhém muži – Korbalu Špičákovi – nebylo ani vidu, ani slechu, což zřejmě Bauchelainovi nedělalo sebemenší starosti a klidně celou noc na kus břidlice škrábal nějaké okultní znaky. Strávil u stolu celou věčnost, shrbený nad šedým kamenem. Leptal a ryl, cosi si mumlal a radil se s několika v kůži vázanými knihami – každá stála za roční mzdu už jenom podle toho, kolik v ní bylo papíru.

Emancipor, s kocovinou a k smrti unavený, nechal odnést zbytky večere a věnoval se uklízení. V Bauchelainově cestovní truhlici našel krásně vyrobený hauberk ze železných kroužků, s dlouhými rukávy, sahající až po kolena. Naolejoval ho a opravil staré škody – přetržené a rozmačkané kroužky; hauberk už zažil nejednu bitvu, stejně jako muž, který ho vlastnil. Při pohledu na Bauchelaina však bylo těžké uvěřit, že býval někdy voják. Psal, mumlal si, mhouřil oči a vyplazoval jazyk, jak se soustředil na tabulku. Jako umělec nebo jako alchymista nebo jako čaroděj.

Emancipor usoudil, že to je náramně podivný způsob, jak trávit noc. Potlačil zvědavost, která sílila zároveň s jeho podezřením, že se muž opravdu věnuje černému umění. *Čím míň víš, tím líp, to já říkám vždycky.*

Skončil s těžkým, kluzkým hauberkem a vrátil ho na stojan. Když na pevném věšáku upravoval ramenní vycpávky, všiml si dlouhé, ploché krabice umístěné pod háčky na kabáty. Byla na ní petlice, ale nebyla zamčená. Vytáhl ji, ač byla těžká, a položil ji na vedlejší postel. Pohledem přes rameno se ujistil,

že mu jeho pán nevěnuje pozornost, sundal petlici, zvedl víko a uviděl rozebranou kuši, tucet okovaných šipek a kroužkové rukavice s otevřenou dlaní a špičkami prstů.

Ve vzpomínkách se vrátil do dob svého mládí, na bojiště, jemuž se bude v legendách říkat Estbanorovo Hoře, kde rozedraná krádežská domobrana – to bylo v době, než si každé město vybralo svého krále – zahнала vojsko korelrijských útočníků. V korelrijských legiích sloužili vojáci s mell'zeskými zbraněmi – každá byla pečlivě vyrobená a mezi místními neměla sobě rovné. Tohle byla taky taková zbraň, práce mistra kováře, celá sestrojená z kaleného železa – možná dokonce ze slavné ďavorské oceli – a kovová byla i pažba. „Pro mistra Kápě,“ šeptl Emancipor a prstem hladil jednotlivé kousky.

„Pozor na hroty,“ upozornil ho Bauchelain, jenž se zvedl a zastavil se za Emanciporem. „Pokud škrábnou, zabíjejí na dotek.“

Emancipor ucukl. „Jed?“

„Považujete mě za asasína, pane Reese?“

Emancipor se otočil a setkal se s pánovým pobaveným pohledem.

„Zamlada jsem býval ledacos,“ poznamenal Bauchelain, „ale travič rozhodně nikoliv. Jsou kouzelné.“

„Vy jste čaroděj?“

Bauchelain zvedl koutky úst v úsměvu. „Tak si říká mnoho lidí. Vyznáváte nějakého boha, pane Reese?“

„Moje stará se jima zaklíná – chci říct, že se k několika modlí, pane.“

„A vy?“

Emancipor pokrčil rameny. „Věřící umírají taky, ne? Pokud vím, tak držet se nějakýho ascendentu akorát zdvojnásobí cenu za pohřeb, to je všecko. Teda jednou jsem se opravdu upřímně modlil – možná mi to zachránilo kůži, ale možná jsem ze stínu mistra Kápě vyklouzl náhodou, co já vím...“

Bauchelainovi se malinko rozostřil zrak. „Zatím...“ pronesl, jako by to slovo mělo hluboký význam. Pak sluhu plácl po rameni a vrátil se ke stolu. „Čeká vás dlouhý život, pane Reese. Nevidím žádný stín stínu a vaše tvář ve smrti je v dálce.“

„Tvář?“ Emancipor si olízl rty, které mu nezvykle vyschly. „Vy jste, ehm, viděl mou smrt?“

„Nakolik to je možné,“ opáčil Bauchelain. „Některé závoje není snadné strhnout. Ale myslím, že vím tolik, kolik potřebuju.“ Odmlčel se, než dodal: „Nicméně zbraň nepotřebuje vyčistit. Můžete ji vrátit do truhly.“

Takže nejen čaroděj, ale mistrem Kápeř pomazaný, ve smrti se vrtající nekromant. Zatraceně, Subly, věci, co dělám... Zavřel víko a zasunul petlici. „Pane?“

„Hmm?“ Bauchelain se opět věnoval své tabulce.

„Vážně jste viděl mou tvář ve smrti?“

„Váš obličej? Ano, jak jsem říkal.“

„A byla, byla to tvář strachu?“

„Ne, kupodivu zřejmě zemřete se smíchem.“

„U mřu se smíchem,“ brumlal si pro sebe Emancipor klopýtající prázdnými, temnými ulicemi za vidinou měkké, vyhřáté postele se Subly. „To je nejspíš lež jako věž, leda bych dal výpověď – a dostal se od toho obchodníka se smrtí co nejdál. Královno snů, do jaký polžanice jsem to zabředl? Určitě je to Pánovo štěstí, ne štěstí Paní. To štěstí tlačí, netáhne. Byl jsem opilej – moc opilej, abych to vyčeni- chal, a pak už bylo pozdě. Viděl i moji smrt. Dostal mě. Nemůžu odejít. Poslal by za mnou něco – ghúla nebo k'niptrilla nebo nějakej jinej mizernej přízrak – aby mi vyrval srdce, a Subly pak bude při praní nadávat na zakrvácený povlečení, a všechen ten louh, co bude muset koupit, to budou další klet- by na mou hlavu, i když už budu dávno mrtvej, a fakani se poperou o mý nový boty a –“

Vrazil do jiného člověka, pevného jako žok kůží, a zachrčel. Chlap byl také – jak si Emancipor všiml, když polekaně ustou- pil – velký jako poloviční Trel. „Se omlouvám, pane,“ vyhrkl Emancipor a zatáhl hlavu mezi ramena.

Muž zvedl paži v černých kroužcích, zakončenou velkou, bledou, měkce vypadající – téměř křehkou – rukou.

Emancipor ještě couvl, protože vzduch mezi nimi jako by zapraskal a něco mu pevně sevřelo vnitřnosti.

Ruka se zachvěla, prsty zakmitaly a paže se pomalu spustila k boku. Zpod kapuce se ozvalo tiché zahihňání. „Sladký osu- de, ten je mi určený,“ pronesl cizinec vysokým, rozechvělým hlasem.

„Omluvil jsem se, pane,“ zopakoval Emancipor. Uvědomil si, že je v Palácové čtvrti, jak se od Žalmana vydal nejkratší

cestou k domovu – což byla náramná pitomost, když ve šlechtické čtvrti hlídkovaly stráže prahnoucí po krvi a odhodlané chytit svým pánům toho šíleného vraha i získat slíbenou odměnu. „Kdybyste mě nechal projít, pane,“ požádal Emancipor a vykročil. Kolem nikdo jiný nebyl a svítat začne až za čtvrt zvonění.

Cizinec se znovu zahihňal. „To je mi úroveň. Cítil jsi tedy ten mráz?“

Zatraceně divný přízvuk. „Noc je docela teplá,“ namítl Emancipor, jak spěchal kolem. Cizinec ho pustil, nicméně Emancipor cítil v zádech jeho ledové oči.

Po chvíli ho překvapila postava v plášti spěchající po druhém chodníku – malá, ženská. A ještě víc ho polekal muž ve zbroji, šustící a tiše řinčící, postupující za ženou. *Pro Herolda mistra Kápě, vždyť ještě ani nevyšlo slunce!*

Náhle ho přemohla únava. Před ním se cosi dělo. Viděl lucerny, slyšel křik, pak ženský jekot. Zaváhal a zabočil do vedlejší ulice, po níž ten zmatek obejde a dostane se na známější území. Byl celý zpocený, jako kdyby se otřel o... něco nepříjemného. Otřásl se. „Radši si na to zvykni, když budeš pracovat po nocích. A vůbec – žádný nebezpečí mi nehrozilo – tuhle mizernou noc bych se smíchem teda určitě neumíral.“

Je to hrůza,“ zachraptěl gardista bílý jako křída a hřbetem ruky si otřel ústa.

„Guld kývl. Zatím to byl nejhorší případ. Mladý Lordson Hum, jehož od trůnu dělilo jen osm uchazečů, zemřel ošklivou smrtí. Většina jeho vnitřností se válela přes půlku uličky. A přitom nikdo nic neslyšel. Seržant na místo činu dorazil jen čtvrt zvonění poté, co mrtvolu objevili dva strážníci. Krev a kusy masa ještě nevychladly.

Guld použil stopovací psy. Poslal do paláce kaprála se dvěma zprávami – jednou pro krále a druhou – mnohem nevybíravější – pro mága Stula Ofana. S výjimkou jeho oddílu a vyděšeného koně dosud zapraženého do Lordsonova převrženého kočáru – *převrženého. Pro mistra Kápě* – byla na místě jediná další osoba a její přítomnost dělala Guldovi vážné starosti.

Konečně odtrhl zrak od kočáru a zadíval se na tu ženu. *Princezna Šarn. Jediný potomek krále Seldžura. Jeho dědička, a pokud fámy nelžou, opravdový drahoušek.*

Ačkoliv to později mělo přinést potíže, Guld trval na jejím zadržení. Nakonec patrolu přitáhlo její ječení a na otázku, co dělá princezna ve městě hodně po čtvrtém nočním zvonění – bez stráží, dokonce bez své dvorní dámy – nebylo nutné odpovídat.

Guld upřel oči na mladou ženu. Byla zabalená do objemného pláště s kapuci halící její tvář do stínu. Vzpamatovala se děsivě snadno. Guld se zamračil a popošel blíž. Trhl hlavou na dva strážné vedle princezny a oni poodstoupili.

„Výsosti,“ začal Guld, „váš klid je působivým příkladem královské krve. Upřímně řečeno, jen žasnu.“ Vzala to s lehkou úklonou.

Guld si přejel rukou po bradě, na chvíli odvrátil zrak a pak se na ni obrátil s profesionálním zájmem. „Každopádně se mi ulevilo, protože to znamená, že vás můžu vyslechnout hned na místě, dokud máte čerstvé, nezamlžené vzpomínky –“

„Jsi troufalý,“ pronesla princezna znuděným tónem.

Guld to přešel. „Je jasné, že jste měli s Lordsonem Humem tajný vztah. Akorát že tentokrát jste se buď vy opozdila, nebo on přišel brzy. Takže za vás zatahala Paní a do mládence strčil Pán. Umím si představit, jak se vám ulevilo, nemluvě o vašem otci – který už byl o všem zpraven.“ Odmlčel se, když slyšel, jak se prudce nadechla. „Potřebuju vědět, co přesně jste při příchodu viděla. Neviděla jste tu někoho? Neslyšela jste něco? Necítila?“

„Ne,“ odpověděla. „Humíček byl... už byl jako, takhle,“ ukázala do uličky za Guldem.

„Humíček?“

„Myslím Lordsona Huma.“

„Povězte, princezno, kde máte komornou? Nemůžu uvěřit, že byste sem přišla úplně sama. Musela vám při této pletce dělat poslíčka, protože tajná zamilovaná psaníčka určitě jen létala sem a tam...“

„Jak se opovažuješ –“

„To si schovejte pro svý zbabělý sluhy,“ štkl Guld. „Odpovězte!“

„Nic takového nedělejte!“ zazněl za seržantem rozkaz.

Guld se otočil. Řadou stráží v ústí uličky se právě protlačil mág Stul Ofan. Blížilo se svítání a tlusťochův příchod doprovázela první ptačí píseň. „Výsosti,“ řekl Stul a naklonil hlavu na stranu, „váš otec vás chce okamžitě vidět. Můžete použít můj kočár.“ Stul po Guldovi vrhl pohled ostrý jako dýka. „Seržant s vámi, dle mého, již skončil.“

Oba muži ustoupili. Princezna Šarn rychle prošla kolem nich a zmizela v kočáru. Jakmile se dvířka zavřela a kočí pobídl koně, Guld se obrátil na mága. „Předpokládám, že Lordson Hum se k válení v seně se vzácnou princeznou nehodil, a umím si představit, že Seldžur nechce, aby se vědělo, že do toho, co se tu stalo, byl zapletenej někdo z královské rodiny –“

ale jestli se mi ještě někdy budeš plíst do vyšetřování, Ofane, hodím to, co z tebe zbyde, krabům. Jasný?“

Mág nejdřív zrudl, pak zbledl a vykoktal: „Král prikázal, Gulde –“

„Kdybych našel stát nad tou znetvořenou mrtvolou *jeho*, stejně bych ho vyslechl. Král je jeden člověk – jeho strach je ničím ve srovnání se strachem města. A můžeš mu vyřídit, že jestli chce, aby mu zbylo něco, čemu by mohl vládnout, ať se mi drží z cesty a nechá mě dělat mou práci. Bohové, člověče, copak ty tu paniku necítíš?“

„Cítím! Pro krev Ohnice, já taky panikařím!“

Guld popadl Ofana za brokátový plášť a zatáhl ho do uličky. „Pořádně se koukni, mágu. Všechno se odehrálo potichu – v žádném paláci okolo se nikdo neprobudil – dokonce ani psi v zahradách nezaštěkali. Tak mi řekni, kdo to udělal?“ Pustil mágův plášť a ustoupil.

Vzduch kolem mága prudce ochladl, jak kolem sebe chvatně vrhal zaříkadla. „Kouzlo ticha, seržante,“ zachraptěl. „Ten mládenec určitě křičel, pořádně nahlas. Sám vzduch se uzavřel, složil se do sebe. Vysoká magie, Gulde, ta nejvyšší. Neunikl sebemenší pach, aby poplašil psy na druhé straně zdí –“

„A co kočár? Jako kdyby do něj narazil vzteklej bejk. Hrome, vždyť to vyděsilo koně!“

Stul Ofan dovrávorál k třesoucímu se, zpěněnému zvířeti. Když zvedl ruku, kůň se vzepjal, zakoulel očima a uši přitiskl k hlavě. Mág zaklel. „Dohnalo ho to k šílenství! Srdce mu buší, ale nemůže se hnout. Brzy bude mrtvý –“

„Ale co viděl? Jaký obrazy mu zůstaly v očích?“

„Všechny jsou odstraněné,“ prohlásil Stul Ofan. „Dokonale vymazané.“

Ozval se dusot kopyt a rychle se blížil. Oba muži se obrátili. Objevil se ozbrojený jezdec na bílém oři a směle se protlačil mezi strážemi – *pro mistra Kápě, jaký má vlastně smysl mít tu kordon strážní?* Jezdec měl bílý, kožišinou podšitý plášť, bíle smaltovanou železnou přílbu a stříbrnou kroužkovou košili. Hrušku jeho velkého meče zřejmě tvořil leštěný opál.